

Toni Gisbert: ¿Si no hi ha una política de cooperació normalitzada la lloança als Països Catalans és hipocresia?

+ Notícies | 15-10-2021 | 18:45



Toni Gisbert / GN

La Diada del passat 9 d'octubre va recuperar sensacions al País Valencià després que la Covid-19 hagués limitat la mobilització de l'any passat. Una de les associacions participants va ser Acció Cultural del País Valencià (ACPV), que té a Toni Gisbert com a secretari. ¿Al País Valencià s'ha de continuar eixamplant la base social, ha de continuar mobilitzant-se per créixer i ser més, però també per ser més decidits. L'objectiu, sobretot, és eixamplar consciència social, consciència referent al fet que no es pot permetre que la policia actuï amb impunitat, però també per reclamar els drets que considerem del poble valencià: en aquest sentit, també és una defensa de l'autogovern davant les tendències recentralitzadores del govern espanyol?, destaca.

Amb uns dies de perspectiva, com valora la passada Diada del 9 d'Octubre?

Va ser la primera Diada després de dos anys de pandèmia, i tot i que va tenir una mica menys de gent que altres anys, perquè hi ha persones que encara són reticents en assistir a mobilitzacions d'aquest tipus, va anar fins i tot més bé del que em pensava. Creia que seria més discreta, però va ser una manifestació digna i es va desenvolupar sense cap problema. Estem contents, perquè de mica en mica estem recuperant el ritme.

Una de les principals proclames va ser l'antifeixisme.

Efectivament. El que nosaltres diem és que el feixisme al País Valencià ara per ara és molt marginal, aquí no hi ha un problema de feixisme, en aquests moments. Contràriament al que passa a Europa, no hi ha llistes d'extrema dreta feixistes, i quan s'ha presentat alguna candidatura d'aquest tipus no ha tret vots. El problema greu que tenim és la passivitat de la policia: un grup molt marginal pot fer molt de mal si compta amb absoluta passivitat, que és el que va passar el 9 d'octubre de 2017. Hi havia escassament una trentena de persones que van poder agredir davant la passivitat de la policia. En bona part, crec que aquell fet va ser la venjança de l'1 d'octubre. Ara estem a les portes de l'obertura d'un judici, on nosaltres -Acció Cultural-, com a acusació popular, demanem penes d'entre 5 i 11 anys a 28 persones per delictes molt greus de lesions i d'atac a la llibertat d'expressió i manifestació, perquè hem de recordar que es va intentar impedir la manifestació, que és un fet molt greu. No hem demanat només la condemna d'aquestes persones,

sinó també la condemna social, i ja hem aconseguit que el València Club de Futbol comenci a reaccionar: ja ha dissolt la penya Yomus i la penya Gol Nord, les dues penyes ultres, i ha prohibit l'entrada al camp d'una sèrie de persones que nosaltres hem assenyalat com a violents. I d'altra banda, el que reclamem és que la policia deixi d'una vegada per totes d'actuar amb impunitat, perquè ja no és només que permeti les agressions, tampoc fa la seva feina. En aquest judici, per exemple, la identificació de les 28 persones l'hem fet nosaltres, la policia no coneixia ningú, deia. En el segle XXI, que és la societat dels mòbils, si ho tenim nosaltres la policia també ho ha de tenir. La passivitat és molt greu, i això és el que estem denunciant. Ara ja es comença a crear una consciència social davant d'aquesta situació.

Des del País Valencià es reforça darrerament la proclama de "recuperar els carrers".

Una manifestació sempre recull una part de la societat amb l'objectiu de crear consciència social. Al País Valencià hi ha un canvi sociopolític des del 2015; ha costat molts anys revertir una situació de govern de la dreta del Partit Popular, però això s'ha acabat i la perspectiva a més a més és bona: és probable que es continuï una aliança com la de l'Acord del Botànic, i a més l'extrema dreta no acaba de treure el cap. Ara bé, s'ha de continuar eixamplant la base social, ha de continuar mobilitzant-se per créixer i ser més gent, però també per ser més decidits. L'objectiu, sobretot, és eixamplar la consciència social, una consciència referent al fet que no es pot permetre que la policia actuï amb impunitat, però també per reclamar els drets que considerem del poble valencià: també és una defensa de l'autogovern davant les tendències recentralitzadores del govern espanyol.

És secretari d'Acció Cultural del País Valencià, associació que té com a objectiu la promoció de la llengua i la cultura valenciana. Com són les relacions amb Òmnium Cultural?

Som una associació homòloga a Òmnium Cultural, i en aquest sentit defensem la cultura i la llengua, però també tot el que fa referència a l'autogovern. I dins l'autogovern, també defensem els drets civils de manifestació i reunió, que al País Valencià durant els anys de la transició van ser molt atrevits. Les relacions entre Acció Cultural i Òmnium són fermes, ens coordinem. Ara mateix, per exemple, estem parlant sobre el projecte de llei general de comunicació audiovisual, entre d'altres. Tenim una relació de germanor, tenim un acord de federació, som entitats germanes.

Defensar i protegir la llengua i la cultura valenciana, a hores d'ara, és un repte més complicat que mai?

No. És complicat, però ho és per raons semblants a les que poden haver-hi a Catalunya. Quan tens un estat en contra en aquest sentit la pressió és molt forta, particularment a les àrees metropolitanes, que com també passa a Catalunya la situació aquí és desigual, perquè la penetració del castellà és molt forta. Cal molta més feina i més implicació del govern, però en aquest punt també s'han de tenir en compte les limitacions de l'autogovern: una de les nostres denúncies és que cada vegada que el govern valencià actual, que sí que està implicat en polítiques a favor de la llengua, fa un pas endavant i aprova un tipus de normativa, aquesta immediatament és judicialitzada amb un recurs, una sentència del Suprem i, aleshores, la llei ja està tombada. Per tant, s'està atemptant contra la sobirania del Parlament valencià, perquè hi ha normes o lleis aprovades aquí que són judicialitzades i tombades per tribunals espanyols; hi ha un tema d'autogovern que ens impedeix legislar a favor de la llengua. Per tant, el problema no és tant intern -a part, al País Valencià hi ha una majoria social i política favorable a les polítiques de progrés i de país-, sinó la tendència recentralitzadora del govern espanyol: si no se'ns reconeix

capacitat d'autogovern no podem legislar a favor del valencià, i si no podem fer això no podem avançar, evidentment, en política lingüística.

A Catalunya un dels debats que hi ha damunt la taula és l'ús de la llengua catalana des d'un punt de vista intergeneracional. Sou optimistes, al País Valencià, en aquest sentit?

Hi ha optimisme, evidentment, perquè hi ha transmissió intergeneracional. Però, com dic, la política lingüística no deixa de ser una política de valors dominants, i els valors dominants, en bona part, els marca el que popularment es diu el "poder". És a dir, si tots els mitjans de comunicació són majoritàriament en castellà, així com les eines d'oci, o si qualsevol intent de legislar a favor del valencià és quartat pels tribunals espanyols, la situació és molt complicada. La transmissió intergeneracional no és innocent, passa en un context, i en aquest ambient és com si ara hi hagués dos equips que estan jugant, però nosaltres ho fem amb la mà lligada al darrere i amb l'àrbitre en contra, mentre que el govern espanyol té a favor un estat i uns tribunals que, sistemàticament, anul·len qualsevol avanç. Sense aquesta cobertura legal que és anul·lada, el valor social dominant evidentment és el castellà; el canvi de llengua es produeix per raons socials.

Quan es parla de la lluita sobiranista troba a faltar una major reivindicació dels Països Catalans com un conjunt, com un tot?

Ens importa menys la retòrica que els fets, perquè hi ha hagut determinades èpoques en les quals s'han reivindicat molt els Països Catalans, però no s'ha fet res: no cal lloar tant els Països Catalans si després no s'ha d'actuar. El millor que podem fer és impulsar una coordinació efectiva: els governs s'han de reunir, han d'acordar posicions amb relació a la política lingüística i cultural, però també sobre infraestructures, l'arc mediterrani o turisme, entre altres. Hi ha d'haver una política de cooperació cada vegada més normalitzada, i també hi ha d'haver una cooperació entre els consells de joventut. Si no hi ha res d'això, si no es promou aquesta cooperació efectiva, la lloança als Països Catalans és hipocresia.

Autor: Redacció